

Mám zájem:

- o více informací o KSM
- o předplatné měsíčníku MLADÁ PRAVDA (na poštovné solidárně posílám.....Kč)
- být distributorem kusů MLADÉ PRAVDY
- o pravidelné informování o aktivitách KSM
- e-mailem SMS
- pravidelně dostávat aktuální letáky a plakáty KSM
- o zkontaktování s nejbližším klubem nebo aktivistou KSM
- přidat se ke KSM

Jméno a příjmení: _____

Adresa: _____

Věk: _____

Mobil: +420 / _____

E-mail: _____ @ _____

KSM
přiď se!**KOMUNISTICKÝ SVAZ MLÁDEŽE**

(člen Světové federace demokratické mládeže)

Mobil: 721985447

ksm@ksm.cz <http://www.ksm.cz>
mladapravda@gmail.com**MLADÁ
PRAVDA**Zaregistrováno MK ČR E 7952 * 1212-3218
Vyšlo v srpnu 2008

Šéfredaktor: Milan Krajča

Redakční rada: Ludvík Šulda, Zdeněk Štefek,
David Pazdera, Milan Krajča

Redakce ne vždy souhlasí s názory mimoredakčních autorů

SRPEN 2008
ČÍSLO 6
ROČNÍK 14**MLADÁ
PRAVDA**

ČASOPIS KOMUNISTICKÉHO SVAZU MLÁDEŽE

**Smlouva o imperialistické základně
proti vůli lidu podepsána**

Vycházení Mladé pravdy

Vážení čtenáři Mladé pravdy, v červnu a červenci 2008 Mladá pravda z organizačních důvodů daných antikomunistickým zákazem KSM nevyšla. Srpnové číslo je tedy vydaným šestým číslem časopisu v roce 2008.

Některé letní komunistické akce v ČR

- 16. 8. - 15. Slavnost česko-slovenské vzájemnosti od 12 hod. v městských sadech ve Frýdlantu nad Ostravicí
- 16. 8. - 18. přátelské setkání Čechů, Moravanů a Slováků na Lázkou (okr. Ústí nad Orlicí) s pietním aktem od 13 hod.
- 23. 8. - 18. setkání občanů a mládeže na moravsko-slovenském pomezí v přír. areálu v Dubňanech (okr. Hodonín) od 10 hod.
- 30. 8. - Setkání občanů na Pomezních Boudách (okr. Trutnov) a výstup na Sněžku od 10 hod. v prostoru parkoviště u celnice
- 6. 9.—XVIII. setkání levice pod Kunětickou horou (okr. Pardubice)

NE zákazu KSM!

Publikace KSM k dispozici

Při příležitosti 90. výročí Velké říjnové socialistické revoluce vydal KSM v říjnu minulého roku brožurku, která tuto historicky významnou událost připomíná. Její výtisky jsou stále k dostání.

Jako další publikaci vydává KSM První parlamentní projev Klementa Gottwalda. Jako historický materiál je však i zdrojem řady poznatků o životě pracujících za první republiky, o komunistické straně a jejím boji za socialistickou společnost.

Publikace k 60. výročí Vítězného února 1948 a nové vydání Manifestu komunistické strany jsou již v současné době rozebrány. V případě velkého zájmu vyhotovíme další.

jež dnes „civilizovaně“ pokračuje politickou neoliberalní globalizace neboli skutečnou a každodenní(!) genocidou desetitisíců „nadbytečných“ novorozeneckých životů v zemích Jihu), i ke dvěma celosvětovým válkám. Sovětský svaz na svých bedrech nesl hlavní, rozhodující a ničím nepřekonatelnou tíhu boje za osvobození světa od fašistické bestie a v tomto heroickém zápase ztratil 25 milionů svých obyvatel. Ať už byla tehdejší sovětská země v některých aspektech své vnitřní politiky jakákoliv, tak v oné době byl SSSR zároveň (a na rozdíl od USA) nesporně a bez nadsázky důsledným i vlivným epicentrem pro všechny 1. antifašistické, 2. antikoloniální a 3. protiválečné síly ve světě. Fakt, že právě Sovětský svaz se již v tehdejší době stal zároveň jadernou velmocí, kterou musely USA respektovat, významně přispěl k tomu, že alespoň na dlouhá desetiletí bylo znemožněno mocenské elitě Spojených států realizovat chorobné touhy po své globální ekonomické, nadnárodní a vojenské světovládě. Dnes, kdy tuto hegemonii již USA prozatím mají, je možno plně pozorovat děsivé důsledky takového stavu. A to nejen ve spojení s novou érou „bushismu“ v období po 11.zář.í, ale již také například v souvislosti s tzv. novou strategickou koncepcí NATO, která od roku 2000 kromě jiného připouští podle dostupných informací také neslýchanou možnost prvního použití jaderných zbraní.

Nelegitimitnost i skutečná státně-teroristická podstata nové americké strategie „preventivních válek“ (ať už pod záminkou tzv. boje proti terorismu či potencionálně pod kteroukoli jinou), se otevřeně a ukázkově projevila rovněž před pěti lety v případě rozpoutání anglo-

americké agrese proti Iráku, jehož okupace především ve jménu ropných zisků pokračuje dodnes... V kontextu všech těchto skutečností je tedy možno a nutno plně prohlásit, že jestliže se manželé Rosenbergové skutečně nějakým způsobem podíleli alespoň na částečné pomoci sovětskému jadernému programu (ovšem sám Sovětský svaz měl zároveň mnoho vynikajících fyziků v čele s Kurčatovem, kteří v konstrukci atomové zbraně rozhodně nebyli závislí na jaderné špionáži v USA...), pak více než odvážně přispěli k jedné z tehdejších podob aktivního boje proti válkám i k posílení míru na Zemi.

Z těchto důvodů by nikdy neměly upadnout v zapomenutí ani žádné ze zásadních okolnos-

tí politického procesu vedeného proti Juliovi a Ethel Rosenbergovým, ani samotná cynická po-prava těchto významných představitelů tehdejšího světového protiválečného hnutí. Jejich smrt stále představuje v širším dějinném rámci hluboký význam, jenž nese hodnotu aktuální kritické výzvy i silného mravního příkladu. Právě tohle oba hrdinové odkázali a odkazují lidstvu, všem, kdo také nyní (a možná právě nyní...) bojují proti militarismu, cizím vojenským základnám na našem území a za mír. Proto zejména v našem nynějším světě, jehož jsme součástí, bychom na ona dvě veliká jména neměli zapomenout.

David Pěcha

států. Historie prokáže, ať už budeme naživu či ne, že jsme byli obětí nejhrůznějšího zinscenovaného představení v dějinách této země.“ Neboť i kdyby se oba manželé onoho tak zvaného „zločinu“ dopustili, tím větší by byla jejich morální nevina. Skutečná nevina, jež by byla atributem oné krajně nebezpečné a odvážné služby, kterou by svým činem prokázali lidstvu v zájmu snahy o zlomení amerického jaderného monopolu, v zájmu skutečného usilí o světový mír a v boji proti americkému jadernému šílenství. Tato nevina by byla v etické rovině něčím naprosto a zcela jiným, než je pouhá formální, oficiální nevina neboli nevina z hlediska pochybného práva. A tohle je tou pravdou, v jejímž kontextu vyniká hrdinství obou manželů ještě výrazněji a zřůdnost soudního rozsudku ještě křiklavěji. Jsou-li popraveni lidé, kteří nic neudělali, jedná se o zločin. Jsou-li popraveni lidé, kteří naopak udělali mnoho pro věc míru, mnoho proti loupeživým choutkám nejbohatšího Impéria k hegemonii arogantního a soukromovlastnického systému i k jeho sebejistým válečným expanzím, jedná se o zločin ještě výraznější. Pakliže byli v tomto smyslu Rosenbergovi skutečně „vinní“, je nutno se tím spíše a s ještě větším uznáním i obdivem hluboce sklonit před jejich památkou i hrdinstvím. Je nutno tím více připomínat tento barbarický a nespravedlivý rozsudek amerického establishmentu, jako memento, které by nemělo být zapomenuto. Je nutno tím více a s mnohem větším rozhořčením odsoudit dehumanizovaný, dějinně i lidsky neudržitelný charakter celého dosud vládnoucího a globálního systému v čele s USA, jenž ve své dlouhodobé křečovitě krizi až po naše nynější dny rozsévá v nesčetných

místech světa především ekonomický útlak, válečná utrpení, novodobé otroctví i smrt. A který sebestředně, instrumentalisticky, nepokorně a bezostyšně rovněž drancuje (jako nikdy předtím v celých dějinách lidstva) globální přírodní ekosystém naší planetární biosféry, na níž je lidská kulturní substruktura jednostranně závislá, a to jen v samozvaném jménu tržních i „strategických“ zájmů jeho nadnárodních, finančních či vojenských elit.

Hrdinství J. a E. Rosenbergových posílilo světové mírové hnutí a přispělo k boji proti jaderné válce

Skutečnost, že v poměrně krátké době po otevřeném vyhlášení studené války ve Fultonu, byl rozbit americký monopol na nejhorší zbraň hromadného ničení všech dob (nepočítáme-li masmédiá, která hromadně ničí lidská vědomí), byla sama o sobě klíčovou událostí z hlediska usilí stamilionů obyvatel planety o udržení světového míru. Jakou že to zemí vlastně byly Spojené státy americké, pomíne-li jejich vlastní, v rozličně třpytivém hávu zabalené apologetické sebe-definice? Byly velmocí, jejíž finanční kapitál spolu se zahraniční politikou podstatnou měrou před válkou přispěly k vyzdvižení Hitlera k moci i k vítězství Francovy fašistické diktatury ve Španělsku. USA byly velmocí, kde až do poloviny 60.let XX.století byli afroameričtí obyvatelé mnohdy v podstatě méně než zvířata. Velmocí, která poprvé v dějinách – a jako jediná – se neštítla použít jaderné zbraně, díky nimž byla naráz zničena dvě města, v nichž přišly o život statisíce civilních obyvatel. Velmocí, která na sklonku II.světové války zahájila spolu s Velkou Británií bestiální vyhlazovací válku proti feckým antifašistickým partyzánům a

vlastencům, trvajícím několik let. Velmocí, která od samého začátku XX.století aktivně podporovala a poskytovala pomoc krvavým fašistickým a vojenským režimům v Latinské Americe i jinde ve světě. Velmocí, jejíž dominantní ekonomické subjekty spolu s obchodní, finanční a globální politikou mají dodnes rozhodující vlnu na zvláště obudné exploataci absolutní většiny rozvojových, nejchudších a hladovějících zemí světa, především díky její elitou řízeným nadnárodním institucím, jako jsou zvláště Mezinárodní měnový fond a Světová banka. A byly to opět především USA, jejichž armáda, podvodně skrývaná za maskou vlajky OSN, v letech 1950-53 před zraky celého světa páchala jedny z nejhorších válečných zločinů při ozbrojené agresi proti Koreji, během níž bylo umučeno nebo povražděno okolo dvou milionů Korejců včetně dětí. Je pravděpodobně, že možná jen díky tomu, že právě tehdejší Sovětský svaz překazil plány USA na světovou jadernou hegemonii, nebyly proti Koreji použity jaderné zbraně (po kterých tolik toužil fanatický generál a velitel agrese Douglas McArthur).

A právě tento atomový monopol Washingtonu byl zlomen zásluhou země, která sice jistě nebyla žádným absolutním vzorem politické dokonalosti ani třeba ztělesněním platónské ideje Dobra, nicméně její revoluce počínaje rokem 1917 poprvé v dějinách odstranila a překonala odcizující i asociální iracionalitu soukromého vlastnictví a jeho z fetišizované nadřazenosti čemukoliv ve jménu Zisku. Odstranila a překonala systém, který během své 300leté historie dovedl lidstvo k absolutnímu koloniálnímu zotročení drtivé většiny této planety (zotročení,

8. ČERVENEC 2008 - SMLOUVA O RADARU PODEPSÁNA PROTI VŮLI LIDU

PRAHA - Americká ministryně zahraničí Condoleezza Riceová a její český protějšek Karel Schwarzenberg včera podepsali v Černínském paláci bilaterální smlouvu o umístění radaru protiraketové obrany na českém území. S radarem nesouhlasí na 70 procent českých obyvatel. Kabinet Mirka Topolánka je k vůli občanů hluchý.

Haló noviny,
9. července 2008

Komunistický svaz mládeže se zúčastnil demonstrace proti radarové základně USA v ČR pořádané na Václavském náměstí v Praze v den podpisu smlouvy o umístění radaru občanskou iniciativou "Ne základnám".

TRAGICKÝ OSUD LIDIC NÁS ZAPŘÍSAHÁ BRÁNIT MÍR

Stovky a stovky levicové smýšlejících lidí z rozličných míst ČR se přišli v sobotu poklonit památce povražděných lidických občanů, jejichž obec 10. června 1942 vypálili němečtí nacisté. Na místě k uctění jejich obětí, kde plane věčný oheň, se také konal již tradičně pochod, zorganizovaný mladými komunisty (Komisi mládeže Pražské rady KSČM s organizační podporou Komunistického svazu mládeže, pozn. LVE).

Nad hrobem 173 zastřelených mužů Od pražské konečné stanice tramvajů Divoká Šárka se vydali na pochod do Lidic sportovní

založení, mezi nimi Marta Semeňová, předsedkyně Pražské rady KSČM. Delegaci ÚV KSČM na pietním aktu, uspořádaném Střeďočeskou krajskou radou KSČM a OV strany v Kladně, vedl předseda ÚV KSČM a místopředseda Poslanecké sněmovny Vojtěch Filip. Vzpomínkové shromáždění začalo příchodem od Památníku před muzeem s věnci a květinami ke hrobu 173 zastřelených mužů na někdejší zahradě Horáková statku. Účastníci aktu vzpomněli průběh tehdejšího vraždění, kdy nejmladšímu popravenému Josefu Hroníkovi nebylo ještě ani 15 let, nejstarší - Václav Kova-

řovský - měl 84 roky. Kněz Josef Štemberka jim dal poslední požehnání, než ho mezi posledními zkosila kulka vrahů, když předtím odmítl nabízenou milost. Pod výstřely pušek pak ještě na pražské kobyliské stělnici 16. června 1942 vyhasly životy dalších 26 mužů a žen z Lidic. Z koncentračního Ravensbrück se domů nevrátilo 53 lidických matek a také 82 dětí, udušených plynem v deportačním táboře v polském Chelmnu. Za obětí fašistickému teroru, který otrásl lidmi na celém světě, padlo celkem 340 obyvatel Lidic. Ze 104 zdejších dětí bylo po válce nale-

zeno jen 17, nikdy nebylo nalezeno pět dětí.

Krutému osudu se pokusil vzeptít jako jediný František Pitín z domu č. 92. Podánilo se mu uprchnout z noční směny a ukrývat se v křivoklátských leších. Osudným se mu stalo setkání s lesním adjunktem z Novozova, kterého požádal o obstarání jídla. Adjunkt mu to přislíbil, avšak místo toho přivolal gestapo. Komando Pitína dopadlo, a byl zastřelen v Kobylicích s ostatními dělníky z nočních směn, s rodinami Horáků a Stříbrných. Jeho syn Jiří Pitín, tenkrát nemluvně, narozené právě roku 1942, byl po válce sice nalezen, ale nevrátil se do mateřské náruče, neboť paní Blažena Pitínová nepřežila útrapy koncentráku.

Uctít památku lidických obětí přišli v sobotu zástupci lidí. V čele průvodu hlásaly transparenty nejen Lidice nebudou zapomenuty, ale i Proti terorismu a agresí, či Ne základnám. Nad hlavami vlály standardy Klubů českého pohraničí a také prapory německých přátel, k nimž patří např. Karin Jeschke ze Svazu pronásledovaných nacismem, Gerd Hommel z Revolučního svazu přátel, oba z Drážďan, nebo Henry Heinzig z Freiburgu, zástupce Německé komunistické

strany, kterého doprovázely i dcery Anne a Monja. Nechyběli členové strany Die Linke /soudruzi z Revolučního svazu přátel Ernsta Thälmana a Německé komunistické strany - DKP - nesli také transparent "LEGALITÄT FÜR KSM". Haló noviny se o tom nezmiňují..., pozn. LVE/. Na rovu lidických obětí spočinuly věnce ÚV KSČM a všech OV KSČM ze Středočeského kraje, kytice domácích a zahraničních hostů i domotlivců, včetně dětí a mládeže.

Pietní akt zahájil zpěv československé státní hymny v podání Dětského pěveckého sboru žáků základní školy ve Švermovu a vystoupení Evy Vlčkové, předsedkyně OV KSČM Kladno, která zdůraznila, že Lidice navždy zůstávají pro každého člověka výstrahou a mementem. Kladenské ženy připravily novou tradici, kdy ve výroční den lidické tragédie 10. června přicházejí ke kladenskému gymnáziu, v jehož tělocvičně byly vězněny lidické ženy a u sochy Lidické ženy pokládají kytice bílých květů, řekla Vlčková. Tato socha představuje Lidickou madonu, která má prázdnou náruč, ale její tělo ještě nese otisky dvou dětí, které jí byly násilím vyrvány z objetí fašistickými zrůdami.

Pak přednesla poslankyně

Miloslava Vostrá (KSČM) báseň Lidice, jejíž autorkou je farářka Církve československé husitské Míla Taucová.

Filip u hrobu lidických mučedníků prohlásil, že jejich ryzí vlastenecké jednání je hodno mužů, je hodno žen, je hodno opravdových lidí. Opřel se však i do současné vlády, která dala dobrozdání jednostrannému vyhlášení nového státu Kosovo. Bylo by důležité odpovědět na otázku, co se to stalo ve společnosti, v Evropě, tady v Čechách, co se děje okolo nás? Přestože máme za sebou tragédie, přestože bychom měli paměť národa udržovat, tak roste neonacismus. Existují bandy vandalů, existují dokonce zastupitelé za vládnoucí politickou stranu, kteří likvidují srp a kladivo na památníku padlých sovětských vojáků v Brně. A tito lidé se dokonce nestydí za své činy. A co je ještě horší - nejsou potrestáni! A tak místo vůle k míru, vůle ke spolupráci a opravdové lidské budoucnosti, naplňuje spíše obava, že hrůzy, které se odehrály v Lidicích, se mohou opakovat. Protože nikdo takovým lidem nepostaví barikádu z oněch 173 těl.

Filip se rovněž otázel, jak je možné, že český voják místo,

svědectví proti Rosenbergové, byl odsouzen namísto trestu smrti jen k 15 letům vězení. Greenglass se poprvé přiznal ke krivému svědectví na stránkách knihy redaktora listu The New York Times Sama Robertse, nazvané Bratr. Vyplývá z ní, že v kontextu tehdejší doby studené války, vyhlášené slavným Churchillovým projevem ve Fultonu již v roce 1946, byly důkazy proti Ethel v podstatě vyrobeny na zakázku. „Ať byly poznámky psané ručně nebo na stroji, obsahovaly málo nebo nic nového. Z pohledu prokurátora se ovšem remingtonka (psací stroj) v rukou Ethel Rosenbergové rovnala pistoli s kouřící hlavní,“ napsal Roberts.

Největším „zločinem“ Julia a Ethel Rosenbergových však bylo, že se oba aktivně angažovali v mírovém a protikapitalistickém hnutí ve Spojených státech, tehdy obzvláště pronásledovaném a často stíhaném nelitostnými represemi, podobně jako je tomu opět v oné nabuřelé supervelmoci v současnosti (a zvláště po událostech 11.září). Oba dva byli komunisté, kteří nebojácně a otevřeně kritizovali sociálně nespravedlivé poměry ve své zemi, ohavný apartheid proti černochům, tvrdé potlačování odborových i jiných občanských práv a svobod pod rouškou demokracie, ničím neospravedlnitelnou volnost pro (neo)fašistické tendence a rasismus, militaristickou zahraniční politiku USA, jejímiž nechvalně proslulými symboly se staly ruiny Hirošimy, Nagasaki, bombardování Pchjongjangu, Sinčchonu či masakry a vraždění korejských civilistů.

Rosenbergovi byli odsouzeni k trestu smrti 29.března 1951 a poté více než dva roky věznění v nelidské „cele smrti“. Celý proces v mnohém připomíná soudní tragikomedií proti N. Saccovi

a B. Vanzettimu z konce 20.let téhož století, dělníkům odsouzeným rovněž k trestu smrti, kteří se již před druhou světovou válkou stali ve „svobodné“ Americe legendárními oběťmi a symboly represí kapitalismu USA proti domácímu levicovému hnutí. Avšak zde mluvíme pouze o symbolech, o jedné z mnoha pronásledovaných a „oficiální“ americkou společností zavražděných, a to zdaleka ne jen v soudních procesech, zdaleka ne jen v době mccarthyovského řádění 50.let nebo zdaleka ne jen při (mocenským aparátem cynicky tolerovaném) „veřejném“ lynčování, upalování a mučení Afroameričanů, atd. Stejnými symboly a zároveň vzory statečného odporu proti zvlí a nelidskosti toho panujícího řádu, jenž sám sebe překřtil na nedotknutelnou „svobodu“ a „civilizaci“, se před pětapadesáti lety stali i manželé Julius a Ethel Rosenbergovi.

Krátce po poledni onoho osudného dne 19.června, zamítl Dwight Eisenhower druhou žádost manželů Rosenbergových o milost. [Tentýž Eisenhower, který tehdy šéfoval Bílému domu jako americký prezident a jenž se (kromě své spoluodpovědnosti za více než půlroční pokračování v korejském vraždění) zvláště „vyznamenal“ zejména poskyčením špinavých událostí proti Guatemalou r. 1954, pomáháním Batistově diktatuře na Kubě, později i krvavými jatkami v Jordánsku, Sýrii, Libanonu či

spoluúčastí na (neo)koloniálním mučení a potlačování boje za nezávislost v Kongu.] Když se skutečnost o odmítnutí milosti Julius a Ethel dozvěděli, napsali své poslední dopisy na rozloučenou. „Jsme prvními oběťmi amerického fašismu... Necht' navždy vytrvá pravda naší nevinny.“ Taková byla závěrečná slova Julia a Ethel Rosenbergových, sku-

tečných amerických národních hrdinů, dvou statečných lidí, kteří po celou dobu odolávali zoufalému nátlaku svých inkvizitorů a vrahů, aby se k „vině“ přiznali. Ethel čestně odmítla „spolupráci“ s agenty policie a FBI proti svému muži, kterou jí nabízeli výměnou za vlastní záchranu. Ani ona, ani Julius, nikdy nepopřeli minimálně svoji mravní nevinu; a niterná pevnost, s níž oba vystupovali až do poslední vteřiny svého života, by k nám svým příkladem měla promlouvat dodnes. V době poprav bylo Ethel Rosenbergové 34 let a jejímu muži Juliovi o dva roky méně. Jejich děti, desetiletý Michael a šestiletý Robby, se náhle změnily v sirotky. A to vinou oné jediné správné a všeho schopné „svobody a demokracie“, jejíž krvavé rány dopadající na nevinné, byli oba chlapci nuceni – tak jako mnoho dalších – snažet na vlastní kůži; té „svobody“, jež pro malou menšinu jedněch znamená panství, privilegia, extrémní blahobyt a opulentní bohatství, aby pro drtivou většinu ostatních obyvatel „globální Říše“ znamenala jen bezprávi, bídu či nezaměstnanost, zoufalou bolest a smrt.

Skutečná morální nevinna je více než „vina či nevinna“ z hlediska fašizujícího práva.

Z dějinného hlediska je dosud ne zcela jasné, zda vůbec a do jaké míry se manželé Rosenbergovi skutečně podíleli na tom, čemu obžaloba amerických vládnoucích kruhů říkala „špionáž pro SSSR“. Avšak Julius i Ethel mluvili pravdu, když 16 dnů před svoji popravou prohlásili: „Tím, že po nás vláda žádá, abychom se zřekli pravdy o své nevině, přiznává své vlastní pochybnosti o naší vině... Budeme-li popraveni, bude to vražda nevinných lidí a hanba za ni padne na vládu Spojených

OSTUDNÁ POPRAVA AMERICKÝCH MANŽELŮ ROSENBERGOVÝCH A JEJÍ POLITICKÝ PODTEXT

K 55.výročí jedné z nejznámějších i nejabzurdnějších justičních vražd v USA: 19.června 1953 byli v americké věznici Sing-Sing na elektrickém křesle popraveni z politických důvodů dva významní američtí vědci, aktivní členové světového mírového hnutí a rodiče dvou malých chlapců, Julius a Ethel Rosenbergovi. Tento zločin americké justice tehdy vyvolal v celém světě vlnu pobouření a odporu. Manželé Rosenbergovi byli obviněni z tzv. „spiknutí za účelem špionáže ve prospěch Sovětského svazu“ a celý politický proces, který byl proti nim veden, typicky zapadal do scénáře tehdejší mccarthyovské hysterie v USA, fanaticky zaměřené proti všemu levicovému a třeba jen sebeméně zásadově kritickému ve vztahu k americkému společenskému systému a jeho mocenské struktuře.

Celý proces měl množství sporných stránek. Význační právníci vyslovovali závažné připomínky, statisíce lidí po celém světě protestovaly, včetně papeže. V telegramech a dopisech Bílému domu požadovali odmítnutí trestu smrti přední spisovatelé, vědci, umělci a významné osobnosti, jako například Albert Einstein, Louis Aragon, Jean Cocteau, Frédéric Joliot-Curie, Jean-Paul Sartre, a mnoho dalších. Ve Vídni vyšlo do ulic 10 tisíc lidí. Proti hroící justiční vraždě protestovali dělníci v Římě a Miláně patnáctiminutovou stávkou. V Paříži zatkl policie stovky účastníků několika tisícového shromáždění. Nenávistná obžaloba, vyrobená establishmentem USA, se v

zásadě opírala jen o pouhé výpovědi „svědků“ a nepředložila ani žádné konkrétní důkazy. Rosenbergovi prý prozradili Sovětům tajné jaderné informace, což měl být jejich největší „zločin“, neboť politický režim USA snil o svém celosvětovém jaderném monopolu. Korunní svědek této vykonstruované soudní frašky, David Greenglass, bratr Ethel Rosenbergové, teprve po celém půlstoletí(!), v roce 2001, cynicky přiznal, že proti své vlastní sestře křivě svědčil, aby si sám zachránil

svou kůži... Hlavní obvinění proti Ethel, opírající se především o Greenglassovu výpověď, spočívalo v tom, že údajně přepisovala na přenosném psacím stroji Remington tajné informace o americké jaderné bombě určené pro Sovětský svaz. Sám Greenglass totiž za peníze prodal Sovětům některé jaderné informace, byl proto nejprve americkou státní policií pronásledován, avšak za „spolupráci s vyšetřovateli“, výměnou za účelové a vylhané

aby střežil klid a mír ve své zemi, válčí za cizí zájmy v zemi docela jiné, která místo přátelství, které nám kdykoliv nabízel, od nás dostává rány. Zmínil se také o znásilňování myšlení českých lidí, jichž drtí většina si nepřeje americký radar v Brdech, lidí, kteří mají výsostné právo na svůj odlišný názor než vládní klaka, a chtějí jen důstojně žít a pracovat pro blaho své vlasti a jejich dalších pokolení. Připomněl, že právě v Lidicích je nejlépe si uvědomit, že jenom činy přivádějí občany ČR k lepší budoucnosti. Nestačí jenom kritizovat a schovávat se doma před nepřiznaným osudem, varoval s tím, že je naší povinností jít dál k ušlechtilému cíli ve stopách lidických hrdinů, kteří, žel, již před 66 roky nedošli. A budovat vlast-

ní společnost slušných a pracovitých lidí, kteří ví, co je jednota slov a činů.

Poté promluvil Zdeněk Levý, kandidát za KSČM v podzimních volbách do Senátu ve volebním obvodu č. 29 na Kladensku. Všichni se potom vydali k bronzovému sousoší 82 zavražděných lidických kluků a děvčátek, dílu zesnulé akademické sochařky Marie Uchytlové. Každé z dětí má odlitu svou věrohodnou podobu a z dále se jeví jak živoucí hlouček capartů na louce při výletě, tichounce a strnule pozorující let motýla. Avšak děti se smutně dívají k hrobu otců, dědů i kamarádů. U této připomínky všech dětských obětí války promluvila Alena Grospičková, předsedkyně Levicových klubů žen (LKŽ) ve Středočeském kraji.

Připomněla, že ještě existují země, kde planou válečné konflikty, v nichž nejvíce trpí a umírají právě nejbezbrannější - děti, a varovala, že chystaná výstavba radaru je hrozbou míru a klidu našich domovů a dětí. Vytrvejme v protestu proti této stavbě na našem území, vyzvala a dodala: Nedopustíme, aby se z naší země stal cíl zbraní hromadného ničení. Právě osud lidických dětí nám pořád připomíná, že nesmíme polevit v úsilí bránit mír. Podařilo se nám obnovit Lidice. Věřím, že se nám podaří i uhájit mír v naší krásné zemi.

Podle Haló novin,
16. června 2008,
Jan Jelínek,
doplnil Leopold Vejr /LVE/

VÝZVA ČLENŮM A STOUPENCŮM KSM KE ZVÝŠENÍ AKTIVIT V KSČM

Ústřední rada Komunistického svazu mládeže přijala na svém zasedání v sobotu 12. července 2008 v Mladé Boleslavi rezoluci následujícího znění:

Ústřední rada Komunistického svazu mládeže vyzývá členy této organizace ke zvýšení úsilí v posilování akční jednoty komunistického hnutí. V této souvislosti považuje za nutné zejména větší angažovanost členů KSM v Komunistické straně Čech a Moravy, a to v základních organizacích, případně dalších orgánech, jejichž jsou členové KSM členy, a v odborném zázemí (komisích).

Prvořadým úkolem pro členy KSM musí být šíření komunistických myšlenek a získávání dalších mladých lidí pro činnost v komunistické straně a hnutí, boj

za legální fungování Komunistického svazu mládeže a proti fašizaci společnosti a represím vůči komunistickému hnutí a vůči všem pokrokovým a demokratickým silám. Ústřední rada se zásadně vyslovuje proti pokusům o narušování akční jednoty hnutí, rozdělování komunistické mládeže, izolaci KSM či vyvolávání sporů mezi jednotlivými generacemi komunistů.

Ústřední rada potvrzuje, že Komunistický svaz mládeže nadále usiluje o spolupráci se všemi dalšími organizacemi s podobným programem a cíli, které o tuto spolupráci stojí. Má-li komunistické hnutí dosáhnout úspěchů a získat opět důvěru a podporu širokých mas pracujících lidu, musí při řešení aktuálních otázek vystupovat jednotně

a semknout se i přes určité názorové rozdíly. Velký význam mají dnes slova Klementa Gottwalda pronesená před více než 60 lety, 21. února 1948: „Budte jednotni a rozhodni – a vaše pravda zvítězí.“

Ústřední rada KSM
12. 7. 2008

80 ŘECKÝCH POSLANCŮ PROTI ZÁKAZU KSM

Parlamentní iniciativa Komunistické strany Řecka (KKE) přinesla podporu KSM od 80 poslanců, včetně lídrů stran, 2 z 5 viceprezidentů parlamentu a mnohých bývalých ministrů - ti všichni podepsali petici české vládě a dalším kompetentním autoritám voající po zrušení zákazu občanského sdružení Komunistický svaz mládeže, o.s. Poslanci prakticky ze všech stran v řeckém parlamentu, s

výjimkou extrémně pravicové strany LA.OS, včetně všech 22 zástupců KKE, 11 poslanců z vládnoucí pravicové Strany nové demokracie, 33 z největší opoziční (sociálně demokratické) strany PASOK a 14 ze strany SYRIZA.

Petice byla předána české ambasádě v Athénách:

"Kompetentním autoritám České republiky:

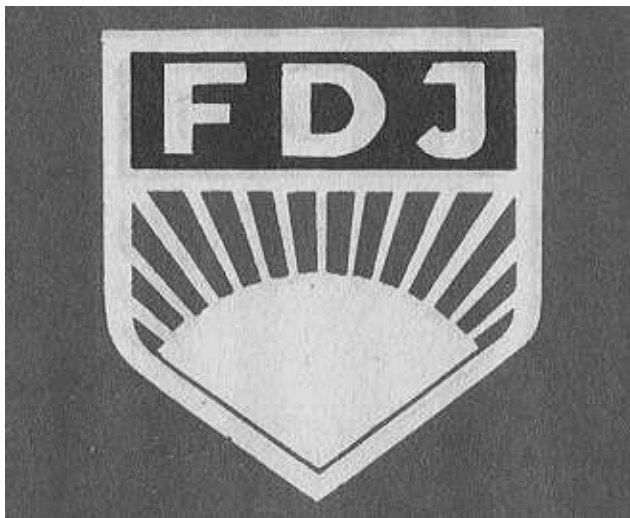
Petice

Rozhodnutí pražského soudu zakázat aktivity Komunistického svazu mládeže České republiky znamená nebezpečný vývoj pro svůj zásah do otázky elementárních politických svobod a základních práv. Vede k penalizaci práva vyjádřit odlišné politické pohledy. Členové řeckého parlamentu podepsaní pod tento apel požadují revokaci zákazu aktivit KSM."

SJEZD FDJ PODPOŘIL KSM

Drazí soudruzi, My, členové Svobodné německé mládeže (FDJ) a účastníci 14. sjezdu FDJ, pokračujeme v solidárních bojích proti ilegalizaci Komunistického svazu mládeže (KSM). Pro nás znamená mezinárodní solidarita také boj proti nepříteli v naší vlastní zemi – německému imperialismu. Víme, že suverenity České republiky je ohrožena Spolkovou republikou Německo. Jedním z příkladů této hrozby je požadavek německých reakčních sil na zrušení Benešových dekretů, které jsou v každém případě velmi efektivní součástí mezinárodního práva. Dodnes vláda Spolkové republiky Německo neuznala neplatnost Mnichovské dohody od jejího počátku.

Jsme znepokojeni rostoucími útoky německého imperialismu usilujícího o ovlivnění vlády ČR. Ilegalizace KSM je plně v souladu s touto linií. Z naší vlastní zkušenosti můžeme potvrdit, že zákaz jedné organizace se stane precedencem a zasáhne i další. Tento zákaz je namířen

přímo proti všem pokrokovým a demokratickým silám. Kriminalizuje všechny, kteří, jako právě Vaše organizace, odmítají akceptovat současné politické a sociální podmínky a kteří se jim staví aktivně na odpor. Náš společný boj je nezbytný dnes i zítra, společný boj našich orga-

nizací a všech dalších organizací, které bojují spolu s námi a učí se jeden od druhého v rámci Světové federace demokratické mládeže (WFDY).

Vzdáváme Vašemu boji hlubokou úctu!

Ne zákazu KSM! Ano demokratickým právům! Přátelství!

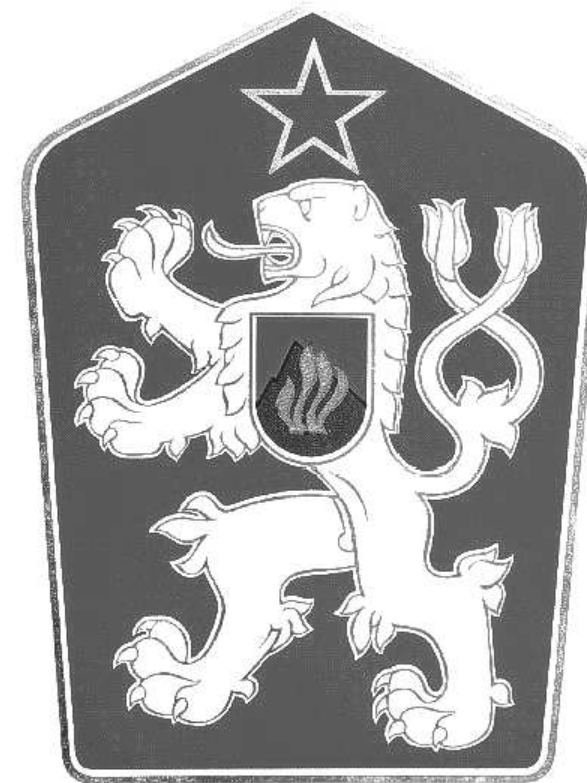
ností dělnické třídy a přátelství národů Československa a Sovětského svazu. Organizovaná podvratná činnost dosáhla v posledních dnech vrcholu: byl podniknut otevřený útok na budouvu sekretariátu ÚV KSČ v Praze.

V Čierné nad Tisou se v průběhu jednání projevilo rozdělení sil v předsednictvu ÚV KSČ. Zatímco většina členů předsednictva zaujala principiální linii a potvrdila nutnost rozhodného boje proti reakčním antisocialistickým silám, proti shovívavosti vůči reakci, menšina členů předsednictva v čele s A. Dubčekem vystupovala otevřeně z pravicových, oportunistických pozic.

Pravicové revizionistické živly ve vedení komunistické strany a vlády Československa zmařily plnění dohody dosažené v Čierné nad Tisou a Bratislavě o nutné obraně socialismu v Československu, o boji proti antisocialistickým silám, o odporu proti úkladům imperialismu. Ve snaze skrýt své pravé záměry frázemi o obraně socialismu chtěli tyto lidé ve skutečnosti získat jen čas a tím napomáhat kontrarevoluci. V důsledku jejich zákeřných, zrádných akcí vzniklo reálné ohrožení socialistických vymožeností v Československu. Do arény politického života v Československu vstoupila tvrdá reakce.

Pro socialistické země se vytvořilo naprosto nepřijatelné ovzduší. Za takové situace bylo nutné jednat, jednat cílevědomě a rozhodně, a neztrácet čas. Právě proto se rozhodl Sovětský svaz a další socialistické státy poskytnout bratrskému československému lidu neodkladnou pomoc, včetně pomoci ozbrojenými silami.

Osudy socialistického Československa jsou drahé a blízké národům všech socialistických

zemí, které nemohou souhlasit s tím, aby naši společní nepřátelé svedli Československo z cesty socialismu, a vytvořili tak nebezpečí, že bude odtrženo od socialistického společenství. Naše národy přinesly příliš těžké oběti, příliš mnoho krve prolily v urputných bojích minulé války, v boji za sociální a národní osvobození, než aby umožnily kontrarevoluci odtrhnout Československo od rodiny socialistických států.

Obrana socialismu v Československu není jen vnitřní záležitostí lidu této země, nýbrž je i problémem obrany pozic světového socialismu. Právě proto poskytujeme podporu lidu Čes-

koslovenska k obhájení výdobytků socialismu.

Poskytujeme-li bratrskou internacionální podporu našim československým soudruhům — komunistům a všemu československému lidu, plníme tím svou internacionální povinnost vůči nim i vůči mezinárodnímu komunistickému, dělnickému a národně osvobodeneckému hnutí. A tato povinnost je pro nás nade všechno.

Pravda, 22. srpna 1968

Podle publikace
Obrana socialismu – nejvyšší internacionální povinnost
připravil Leopold Vejr

Vedoucí představitelé řady bratrských zemí — členů Varšavské smlouvy — se rozhodli, věrní zásadám internacionalismu a vycházející z pocitu solidarity s bratrským Československem a z odpovědnosti za osudy socialismu v Evropě, svolat společnou schůzku s vedoucími činiteli ČSSR a v soudružském duchu projednat situaci, jež se vytvořila, najít řešení a nabídnout pomoc. Vedoucí činitelé KSČ bohužel tento návrh nepřijali a do Varšavy nepřijeli. Situace však byla taková, že ke svolání takové schůzky s bratrskými stranami byly všechny politické i morální důvody.

Gustáv Husák, Leonid Iljič Brežněv a Ludvík Svoboda

Varšavská schůzka znovu potvrdila plnou jednotu pěti komunistických a dělnických stran, jejich neochvějnou semknutost a rozhodnost postavit se proti pokusům kontrarevolučních sil.

Rozbor kontrarevolučních a protisocialistických sil v Československu přesvědčivě dokazuje, že nebyly náhodné, nýbrž organizované. Projevy nesly zřetelné známky zaměření a cílů protisocialistických sil, důslednost a koordinaci pravicových, revizionistických sil uvnitř KSČ, které se otevřeně snažily působit kontrarevolučně uvnitř země, za podpory zvnějšku.

Všechno svědčí o tom, že události byly řízeny organizovanými kontrarevolučními silami, které měly rozsáhlé spojení uvnitř země, — v souladu s činností protisocialistických sil ve sdělovacích prostředcích a ve spolupráci s nejrůznějšími kluby a druhými politickými stranami. Kontrarevoluční síly narušily i nejdůležitější orgány obrany státu. Pravicové elementy měly své lidi v řídicích orgánech KSČ a byly přesně informovány o všech událostech. To zvyšovalo nebezpečí probíhajících událostí a vyžadovalo zásadní boj celé strany proti kontrarevoluci — a

především aktivní postup představenstva ÚV KSČ, všech jeho členů i členů vlády ČSSR. Někteří členové představenstva ÚV KSČ a vedoucí představitelé vlády však jednali i v rozporu s usneseními představenstva ÚV KSČ i v zásadních otázkách. Tak např. člen představenstva ÚV KSČ s. Kriegel nejenže neodporoval protisocialistickým živlům, ale v podstatě solidarizoval s autory kontrarevolučního postupu, jako v případě svého televizního vystoupení — při rozhovoru s autory 2000 slov.

Komunistické a dělnické strany socialistických zemí ve snaze pomoci bratrům — komunistům a všem pracujícím ČSSR zabránit nebezpečnému obratu událostí v Československu podnikaly vše možné, co bylo v jejich silách. Tomuto účelu sloužila setkání politbyra ÚV KSS a představenstva ÚV KSČ v Čierné nad Tisou a poté porada zástupců šesti dělnických a komunistických stran socialistických zemí v Bratislavě.

Zástupci ÚV KSČ ujišťovali na těchto poradách, že podniknou nezbytná konkrétní opatření k stabilizaci situace v zemi, upevnění a obraně socialistic-

kých vymožeností.

Po setkání v Čierné a po poradě v Bratislavě neudělaly však vedoucí orgány ČSSR nic, nepostavily se na odpor kontrarevoluci. Naopak, pravicové protisocialistické síly aktivizovaly svou činnost. Tyto síly si vytyčily zcela určité cíle: zbavit KSČ její vedoucí úlohy v rozvoji socialistické společnosti. K tomu zahájily útok proti autoritě strany a organizovaly kampaň osočování a pomluv.

Po schůzce v Čierné a poradě v Bratislavě rozvinuly pravicové kontrarevoluční síly svoji aktivitu. Protisocialistické živly organizovaly podpisové akce za zrušení Lidových milic. Akce byly doprovázeny mítinky a demonstracemi protisocialistického charakteru.

Komunisté, kteří vystupovali na těchto shromážděních, byli hrubě umlčovani a bylo proti nim používáno i násilí. V tisku byla znovu zahájena zběsilá protisocialistická hysterie. Je známo, jakému pronásledování reakce bylo vystaveno 99 zaměstnanců závodu Auto-Praga, a to jen proto, že se odvážně postavili na obranu socialistických vymože-

KOMU VADÍ RUDÁ ZÁŘE?

Ve středu 11. června 2008 shledali návštěvníci internetových stránek klubu KSM Praha 12 - Rudá záře na adrese www.rudazare.wz.cz, že jsou tyto stránky mimo provoz. Nejednalo se ovšem o záměr tvůrců stránek ani technickou závadu, nýbrž cílené vymazání obsahu stránek a zablokování účtu, na který se již není možno přihlásit. Protože téhož dne byly stránky v nezměněné podobě umístěny na adresu www.rudazare.wu.cz, můžete si udělat představu, co dalo záminku správcům internetové databáze Webzdarma záminku k takovému zákroku.

Stránky KSM Praha 12 především propagovaly a propagují občanské sdružení, které pozbylo registraci u Ministerstva vnitra ČR. Na propagaci nezaregistrovaných občanských sdružení lze stěžet shledávat něco nezákonného. Vytvořím-li například stránku s názvem "Mladí komunisté", ale třeba i "Mladí včelaři", může ji kdokoli označit za propagaci nezaregistrovaného občanského sdružení také. Opakuji, že KSM byl MV ČR pouze rozpuštěn, nikoli prohlášen za zločineckou organizaci. Co tak rozlítlo antikomunisty, kteří patrně orodovali u správce internetového prostoru za odstranění stránek? Nepochybně to byly především stále přibývající nové články a fotografie z akcí KSM, dokladující, že mladí komunisté stále existují a pracují, i když momentálně nemají zaregistrované občanské sdružení takového charakteru. Jistě je vyvedlo z míry také odlišné hodnocení významných osobností světového komunistického a dělnického hnutí a hodnocení současného kapitalismu, které se liší od nynějšího "oficiálního

pojetí" prezentovaného nám militantně antikomunisticky laděnými buržoazními médii. Zdá se být v současné době odvážné připouštět, že komunistické hnutí v čele se svými revolučními stranami a jejich revolučními vůdci má za sebou mnoho prospěšné práce pro pracující lidi, i když samozřejmě také omlyly (které přinejmenším usnadnily, ne-li přímo umožnily porážku světové socialistické soustavy), a že kapitalismus a buržoazní demokracie neznamená neomezenou "svobodu a demokracii", ale především existenční potíže, devastaci lidských vztahů a morálky, a svobodu slova jen pro příslušníky vládnoucích tříd a jejich přísluhovače nebo ne-

škodné žvanily typu buržoazních humanistů a bezkonceptní anarchisty, jejichž teorie v nejmenším neohrožují panující řád. Celá ta štvavice proti bývalému Komunistickému svazu mládeže a všemu s ním spojenému nejlépe svědčí o fašizaci české společnosti. Této politice je ovšem třeba odporovat, a ne jí pasivně přihlížet nebo ji ještě podporovat tvrzeními typu, že "KSM levici světové socialistické soustavy) škodí a je dobře, že je zakázán" (znovu podotýkám, že je pouze rozpuštěno občanské sdružení s tímto názvem...)

Soudruzi, nedejme se! Pryč s fašizací internetu i celé společnosti!

Naše věc je spravedlivá!

Leopold Vejr

O MZDĚ A SOCIÁLNÍ STABILITĚ

V prvním čtvrtletí letošního roku dosáhla hrubá měsíční mzda výše 22 531,- Kč. Meziročně se tak zvýšila o více jak deset procent. Předseda vlády M. Topolánek považuje současné období za jedno z neúspěšnějších v historii České republiky a holedbá se růstem životní úrovně. Podle průzkumů však jen 24,4% dotázaných uvedlo, že se jim mzda za poslední rok zvýšila a 75,6% dotázaných uvedlo, že nikoliv. To odpovídá skutečnosti, kdy dlouhodobě téměř dvě třetiny zaměstnanců nedosáhnou ve svých příjmech na úroveň hrubé měsíční mzdy.

Podle ekonomů mzdy rostou především díky nízké nezaměstnanosti, která nutí nabízet konkurenční platy. Nejvyšší platy, 52 154,- Kč jsou v odvětví finančního zprostředkování

a nejnižší odvětví ubytování a stravování 15.624,- Kč následovány odvětvím zemědělství, lesnictví a myslivosti průměrné výši 15.968,- Kč. Je nutné uvést, že i v rámci těchto odvětví jsou velké rozdíly mezi mzdou v dělnických kategoriích a platy managementu. Tajemství růstu průměrné hrubé mzdy je skryto i ve skutečnosti, že pro její stanovení jsou směřovány údaje o růstu mezd i růstu platů. Mzdu je však třeba vidět ve spojitosti s variabilním kapitálem oblasti dělnických profesí od zemědělství, lesnictví až průmyslová odvětví a dopravu.

Ostatní sféra zaměstnanců je placena z nadhodnoty a nepobírá mzdu ale plat., zde jsou ony manažerské kategorie zaměstnanců všech odvětví až třeba po odvětví finančního zprostředkování, kde na platech manažerů se výrazně podílí spekulativní kapitál. Měřeno tímto pohledem rostou mzdy dělnických profesí

především v energetice a automobilovém průmyslu, ale vzhledem k platům ostatních zaměstnanců i zde se rozšiřují nůžky mezi mzdou dělníka a platem zaměstnance na středním a vyšším stupni řízení. Právě platy středních a vrcholných manažerů převážně určují růst průměrné hrubé mzdy. Platy a mzdy v jednotlivých odvětvích nerostou rovnoměrně. V některých odvětvích tak výrazně klesá reální kupní síla mzdy či platu.

Tyto skutečnosti ukazují, že ekonomický a sociální vývoj v naší společnosti není vůbec tak optimistický jak naznačuje vládnoucí koalice ODS, KDU-ČSL a Strany zelených.

I když se například za minulý rok zvýšily úspory domácností o desetinu na 2,3 biliónu korun, vzrostlo nejvíce ukládání peněz na účty penzijních fondů, tak zároveň o téměř třetinu vzrostlo zadlužení domácností na 744 miliard korun. Přestože si

ekonomové mnou ruče, že zadluženost domácností je u nás jedna z nejnižších v rámci EU, tj. 22 %, růst zadlužení ukazuje na skutečnost, že lidé stále více a více žijí tzv. ze dne na den, od výplaty k výplatě. Srovnáme-li tedy skutečnost, že dvě třetiny lidí v České republice mají výrazně podprůměrné příjmy, roste zadlužení domácností, snižuje se míra úspor finančních prostředků, díky prvé etapě finanční reformy rostou ceny od energií, potravin až po spotřební zboží, formou poplatků se zvýšila spoluúčast ve zdravotnictví, pak musíme dojít k závěru, že stále více a více lidí se přibližuje pomyslné hranici chudoby. V dlouhodobém zájmu většiny ze současných čtyř miliónů zaměstnanců a už vůbec ne z oněch dvou miliónů dělníků, proto nemůže být podpora dalších připravovaných reforem současné pravice vlády. Ostatně nemůže to být

ské socialistické země po 21. srpnu 1968 ani jejich armády nezasahovaly do vnitřního politického vývoje u nás. Pouze nepřímo zabránily, aby mohla kontrarevoluce sáhnout k přímému teroru. Byl zmařen další její postup. Díky internacionální pomoci socialistických zemí naopak bylo možné postupně zformovat zdravé síly ve straně i společnosti a vytvořit podmínky k účinnému boji proti reakci. Tento politický a ideologický boj pokračoval až do dubna 1969, kdy nástup nového vedení KSČ vytvořil rozhodující předpoklady pro definitivní po-

rážku antisocialistických sil v ČSSR. S odstupem času můžeme konstatovat, že bylo možné předejít takovému mezinárodnímu řešení. Předpokládalo to ovšem ze strany odpovědných orgánů a funkcionářů zmobilizovat všechny zdravé síly ve straně, dělnickou třídu a ostatní pracující, a rozhodně se postavit proti pravicovým a antisocialistickým silám. Využít k tomu i všech mocenských nástrojů státu. Tyto prostředky však nebyly zmobilizovány na obranu socialismu a nebyl ani zájem je mobilizovat. Na čele strany v těchto osu-

dových chvílích stál Alexandr Dubček, charakterově nepevný člověk, podporovaný a manipulovaný lidmi, jejichž úmysly byly zcela jiné, než odpovídalo zájmům strany a lidu. Bylo tedy nemyšlitelné, aby pravice, ovládající klíčové pozice ve straně a státě, vystoupila sama proti sobě. Proto internacionální pomoc bratrských socialistických zemí byla v dané chvíli jedinou účinnou formou k zastavení kontrarevoluce a záchraně socialismu v Československu.

Jindřich Tichý, Mladá fronta
20. srpna 1988

OBRANA SOCIALISMU - NEJVYŠŠÍ INTERNACIONÁLNÍ POVINNOST

Straničtí a státní činitelé československé socialistické republiky požádali Sovětský svaz a další spojenecké státy, aby poskytly neodkladně bratrskému československému lidu pomoc, včetně pomoci ozbrojenými silami.

Tato žádost je vyvolána tím, že se ze strany kontrarevolučních sil, které se spojily s vnějšími silami nepřátelskými socialismu, vytvořilo nebezpečí pro existující socialistické zřízení v Československu a pro státnost určenou ústavou.

Nutnost přijmout historické rozhodnutí ohledně žádosti o pomoc Sovětského svazu a dalších bratrských socialistických zemí je plně zdůvodněna v prohlášení skupiny členů ÚV KSČ, vlády a Národního shromáždění ČSSR, které je dnes uveřejněno v Právě. tato nutnost byla vyvolána nebezpečím

bratrovražedného boje, připravovaného reakcí v ČSSR. Ve shodě se závazky přijatými na Poradě komunistických a dělnických stran v Bratislavě, na základě zásad nerozborného přátelství a spolupráce a v souladu s dosavadními smluvními závazky vlády SSSR a dalších spojeneckých zemí se rozhodly vyjít vstříc zmíněné žádosti o poskytnutí bratrskému československému lidu nezbytné pomoci. Bratrské socialistické země plní svou společnou internacionální povinnost.

Následkem činnosti pravicových, protisocialistických a kontrarevolučních sil vzniklo v Československu reálné nebezpečí kontrarevolučního převratu a likvidace socialistických vymožeností. Zejména tato skutečnost se stala hlavním příčinou obav Komunistické strany Sovětského svazu a ostatních bratrských

stran o politický vývoj v Československu a jeho zaměření.

Ústřední výbory Bulharské komunistické strany, Maďarské socialistické dělnické strany, Jednotné socialistické strany Německa, Polská sjednocené dělnické strany a Komunistické strany Sovětského svazu udělaly všechno, aby pomohly KSČ i lidu Československa překonat nebezpečnou krizi a zvítězit nad rostoucími silami kontrarevoluce politickými prostředky.

Po květnových rozhovorech zástupců Komunistické strany Sovětského svazu a Komunistické strany Československa v Moskvě navrhoval ÚV KSSS nové dvoustranné jednání s vedením KSČ za účelem posouzení vzniklé situace. Vedoucí představitel KSČ se tomu však vyhýbali pod různými záminkami.

V ZÁJMU ZÁCHRANY SOCIALISMU

V létě 1968 se vnitropolitická situace v Československu vyhrotila. V podstatě šlo o to, „kdo s koho“. Buď se politické moci chopí antisocialistické síly a za podpory mezinárodní reakce dokončí likvidaci socialismu u nás, nebo se zdravým marxisticko-leninským silám podaří kontrarevoluci zastavit a socialismus v Československu ubránit.

Tisíce komunistů, jednotliví občané i celé pracovní kolektivy si hrozící nebezpečí uvědomovali. Svědčí o tom obsah četných dopisů a rezolucí adresovaných ÚV KSČ. Zůstávaly však bez odpovědi a naopak všichni ti, kdo požadovali od vedení strany a státu důsledně čelit kontrarevoluci, byli vystaveni násilí, pronásledování, jako například 99 pragováků. Pravicoví představitelé přitom ujišťovali, že „proces obrody a demokratizace se úspěšně rozvíjí“.

Nevyužit zůstal také poslední pokus urovnat mezinárodní konflikt s bratrskými komunistickými stranami. Sliby dané vedoucím činitelům KSSV v Čierné nad Tisou (29. 7. – 1. 8. 1968) a stvrzené podpisy na schůzce šesti v Bratislavě (3. 8. 1968) zůstaly pouze na papíře. Tehdejší vedení ÚV KSČ nepřijalo ani jediný krok k realizaci přijatých závazků na obranu vymožeností socialismu.

„Za takovéto situace,“ jak se uvádí v Poučení z krizového vývoje ve straně a společnosti po XIII. sjezdu KSČ, „bylo nutno rozhodnout, zdali se má čekat, až kontrarevoluce vyvolá bratrovražedný boj, kdy budou hynout tisíce lidí, a teprve potom poskytnout internacionální pomoc, nebo přijít včas a předejít krvavé tragédii i za cenu počátečního nepochopení doma i za hranicemi. Vstup spojeneckých vojsk do

Československa 21. srpna 1968 předešel takovémuto krveprolití a byl tedy potřebným a jedině správným řešením.“

Tento krok vyvolal zbesilé útoky proti silám věrným socialismu. Takoví lidé, jako Dubček, Černík, Smrkovský, Kriegel, Špaček, Mlynář, Sádovský, Císař, Slavík, prosadili 20. srpna 1968 přijetí netřídního, protiinternacionálního prohlášení předsednictva ÚV KSČ, ve kterém vstup spojeneckých vojsk označili za „akt odporující nejenom všem zásadám vztahů mezi socialistickými státy, ale za porušení základních norem mezinárodního práva“.

Ani slovem se však nezmínili o předcházejících jednáních s našimi spojenci, o přijatých a z naší strany neplněných závazcích. Zatemnili pravý stav věci a nesou vinu na dezorientaci strany a lidu. Tím spíše, že pro ně příchod spojeneckých vojsk nebyl v podstatě překvapením. Potvrdil to například Smrkovský na poradě ÚV KSČ zvoleného na vysočanském pseudosjezdu 27. a 28. srpna 1968, kde mimo jiné uvedl, že „...rozhodnutí o obsazení naší země bylo již učiněno dávno...“, nebo Kriegel, který již v červenci prohlásil, že „...měsíc před Čiernou nad Tisou byla učiněna

přítičná opatření i pro případné svolání XIV. sjezdu, kdyby došlo k obsazení našeho území“. Takže výše uvedení a jim podobní lidé svým oportunním postupem, neplněním přijatých závazků a postupným přechodem na antisocialistické pozice mají hlavní podíl na tom, že SSSR a další socialistické země, věrný svým internacionálním závazkům, byly nuceny přijmout takovéto krajní řešení, s vědomím hrozícího nebezpečí pro socialismus, pro československou dělnickou třídu a všechn československý lid.

Jak daleko byla kontrarevoluce připravena jít, o tom svědčí následující období. Zmíněné usnesení PÚV KSČ dalo do pohybu lavinu šovinismu a antisovětismu, morálního teroru, fyzického násilí, chaosu, ustavičného napětí a nepokojů. Pod heslem „Za jednotu národa“ byli morálně a politicky terorizováni čestní komunisté a z internacionálních pozic jednajících pracujících. Není divu, že velmi mnoho lidí za této situace bylo ideově dezorientováno a těžko tento stav překonávalo, včetně mladých lidí.

Buržoazní propaganda dodnes hovoří o „okupaci“, Záměrně však zamlčuje, že bratro-

ani v zájmu jak mladých rodin, tak důchodců nebo zdravotně postižených.

Jde například o rozšíření přímých plateb ve zdravotnictví, snížení doby a výše podpory v nezaměstnanosti, prodloužení věku odchodu do důchodu na 65 let, vyvedení části důchodového systému do nestátních finančních fondů nebo zvýšení účasti na úhradách nákladů za studium

formou půjček s odkladem jejich splatnosti. Komunistická strana musí vnímat tyto skutečnosti a promítnout je do svého politického boje. Krajské volby budou v tomto směru zkouškou politiky celé strany. Zkouškou zda lidé slyší na problémy rozvírající se nerovnosti, které je tíží. Slyší na to, ale i odbory. Proto se i OS ČSMS přihlásilo k výstražně stávce a odmítá výrazné rozdě-

lení společnost směřující k chudobě a malou část bohatých, kteří na připravovaných změnách ještě zvýší své zisky. Jako komunisté i jako odboráři toto nechceme a jak v poslech sněmovně tak ve výstražně stávce vyjádříme protestem odmítnutí politiky současné vlády.

Stanislav Grospič, předseda Odborového sdružení ČMS a komunistický poslanec

RUŠENÍ PRACOVNÍCH MÍST U SIEMENSU

Ředitel Siemensu se vyhárbá konfliktu. Ředitel koncernu Siemens Löscher trvá na udržení německých drážních podniků. Místo toho opouští výrobní místo v Praze. Ve sporu, týkajícím se rušení tisíců pracovních míst v Německu vyšel šéf Siemensu Petr Löscher zaměstnancům „vstříc“: podle informací Süddeutsche Zeitung Löscher upustil při „řešení“ výrobní krize od rušení podniků v Německu dle původního „plánu“, místo toho se hodlá zbavit více jak 1000 zaměstnanců v Praze. Jak po páteční schůzce, týkající se „konceptu záchrany výroby“ drážní techniky bylo sděleno zástupcům zaměstnanců, bude podnik prodán nebo uzavřen.

Před několika dny se Löscher a šéf německých odborů IG-Metall Bethold Huber sešli k tajnému jednání, kde diskutovali o „úsporných programech“ a s tím souvisejícím zrušení více jak 5000 pracovních míst v Německu. K žádnému dohodě však nedošlo, odbory požadují zastavení úsporných „opatření“, především pak ochranu zaměstnanců před dalším rušením pracovních míst: „Zaměstnanci potřebují po dlouhé době nejistoty a neklidu konečně klid pro práci“.

Vedení koncernu však otevřeně avizuje, že budou rušeny další stovky pracovních míst, především v lokalitě Krefeld – Uerdingen, kde se mimo jiné vyrábí rychlovlaky pro Čínu a Rusko, se bude rušit 200 pracovních míst. Celkový výsledek

„úsporných opatření“ pana Löschera tak bude znamenat likvidaci celé desítky pracovních míst. Celosvětově hodlá zrušit téměř 17.000 míst, z čehož velká většina připadne právě na průmyslový sektor, čímž prý uspoří 1,2 miliardy euro. Strojní divize firmy by měla snížit své počty o cca 6 350 míst, energetická divize o cca 3 950 míst a 2 800 míst by měla redukovat divize zdravotnictví. Většinu redukováných pozic firma hledá v administrativě, samotné vedení firmy by mělo zeštíhlet o cca 800 míst. V Německu budou postiženy především menší průmyslové oblasti v Regensburgu, Kielu a Wuppertalu, kde má být zrušeno až 55% míst. Celkem jich má po celém světě 435 000. Ještě v lednu management tvrdil, že tržby letos porostou až dvojnásobným tempem ve srovnání s růstem globální ekonomiky, o to větší překvapení pak bylo, když Siemens za další dva

měsíce varoval, že skutečnost bude horší.

Siemens ve druhém fiskálním čtvrtletí, což je u něj do konce března, vytvořil zisk 412 milionů eur. To byl meziroční propad asi o 67 procent. Zaměstnanci stále zvyšují své protesty proti skandálnímu porušování lidských práv, kdy jsou bez ohledu na jejich další osud zaměstnanci vyhazováni jako nepotřebné zboží. 12. června proběhly protesty tisíců zaměstnanců koncernu Siemens na řadě míst ve světě jako odpověď na tyto asociální kroky.

Veronika Pazderová

MELČÁK, POHANKA, SNÍTILÝ, WOLF - KDO BUDE DALŠÍ?

Český parlament není jistě sborem plným vzdělaných, poctivých a pracovitých mužů a žen, kteří mají po určitou dobu tu moc, že mohou do značné míry rozhodovat o směřování naší země především tvorbou legislativních norem. Jistě by bylo velmi potěšující, pokud by většina našich zákonodárců splňovala ty nejvyšší nároky na pracovní výkon a silný morální kredit. Jenže tak tomu není nikde ve světě a bohužel ani u nás. Často spíše vidíme na naší politické scéně nejrůznější postavičky, které svoje působení v ní v žádném případě nepojímají jako službu veřejnosti, ale jen jako nástroj k vlastnímu ekonomickému zajištění.

K tomu pak využívají každou vhodnou příležitost – od „nezištných“ služeb vlivným lobbistickým skupinám pro něž dokáží ušít potřebné zákony takřkajíc na míru, přes svoji účast v různých komisích, výborech a podvýborech až po požívání často nesmyslných výsad jako je doprava zdarma apod. I politik je jen člověk a náš parlament je jen obrazem společnosti a to obrazem vcelku reálným a nezkrasleným. Přesto bychom rozhodně neměli rezignovat a spokojit se se současnou nevalnou úrovní práce našich politických reprezentantů (mnoha z nich) a požadovat po nich neustále nejen nadprůměrný pracovní výkon a solidní morální profil – což by měla být samozřejmost, ale i schopnost zveřejnit před nástupem do politické funkce hodnotu svého majetku a to i kdykoliv v průběhu výkonu veřejné funkce. A také plnění programu za který byl daný politik do své funkce svými voliči

vyslán. V opačném případě se politika stává rybníkem zarostlým žabincem, pod jehož povrchem se odehrávají utajené procesy o nichž vlastně nikdo nic neví. Veřejná kontrola by měla být pro politika samozřejmostí a měl by být vždy připraven se jí podrobit. Jen tak může být postupně posílena důvěra veřejnosti v politiku a osoby v ní působící.

Jak má vnímat volič skutečnost, že politik, kterému dá důvěru v průběhu výkonu své funkce najednou přestane naplňovat program za který byl zvolen a názorově se obrátí výrazně na jinou stranu? Jde o náhlé prožření? Nebo o zběhnutí a vlastně zradu? Politik přece ve volbách uzavírá se svými voliči smlouvu. Tou smlouvou je politický program. Pokud se jej politik z nejrůznějších důvodů chce vzdát, měl by svoji funkci složit a to dobrovolně. Jak by dopadl voják, který uprostřed bitvy přeběhne na opačnou stranu, když mu ta nabídne vyšší žold? Takové zběhnutí je trestáno kulkou. A jak by dopadl člen klukovské party, který se náhle přidá k partě jiné a tu původní hlasitě pomlouvá? Při nejbližší příležitosti by pravděpodobně nejprve dostal pořádnou nakládačku a potom by mu již nikdo nevěřil. Zrada a zběhnutí se zkrátka trestá. Stejně jako nedodržení smlouvy, slibu či přísahy. I v politice se občas přihodí, že se v ní vyskytnou zběhové. Po volebním patu v roce 2006 potřebovala rodící se pravicová vláda nejméně jeden hlas z opozičního tábora při hlasování o důvěře. Nakonec přetáhla pro jistotu poslance rovnou dva. Za okolností, které dodnes nikdo

nevysvětlil a ani k tomu není vůle. Pánové Pohanka a Melčák pár měsíců po volbách zjistili, že program za který byli zvoleni už nechťejí plnit. Zradili tak nejen svou politickou stranu, ale především voliče. Což je jistě mnohem horší. Vlastně je obelhal.

Další zkouškou pevnosti charakteru se stala letošní volba prezidenta. Volební duel Klaus – Švejnár byl poměrně vyrovnaný a hrálo se o každý jednotlivý hlas. Ten klíčový nakonec přišel opět z nejsilnější opoziční strany. Poslanec Snítílý před druhým kolem volby překvapivě prohlásil, že bude volit Klause. Přestože jeho strana voličům dala jiný slib. O poctivých úmyslech poslance Snítílého lze vážně pochybovat. Jeho veletoc byl překvapivý a je zahalen stále rouškou podivných okolností. Zatím posledním případem je poslanec Wolf, jak jinak opět z nejsilnější opoziční strany. Vláda nutně potřebuje v současné době každý hlas pro silové prosazování svých reforem. Právě v této situaci poslanec Wolf zjistil, že vlastně jeho strana mu již nevyhovuje (navíc v příštích volbách měl figurovat na kandidátce na pravděpodobně již nevolitelném místě). Jako z udělaní vypoví svými voličům slib, který jim dal a přeběhne do opačného tábora, který prosazuje jiné programové priority. Jednání tohoto člověka až příliš podezřele kopíruje chování jeho soupeřnicků Pohanky, Melčáka a Snítílého. Navíc opět v situaci, kdy vláda potřebuje každý jednotlivý hlas. Navíc Wolf ihned po oznámení svého nového postoje odjel na několikadenní zahraniční cestu. Těch náhod je zkrátka

ren Christopher se nechal slyšet, že události by „mohly být pro nás výhodné“. Chorvatská armáda po sobě zanechala totálně zpusťšenou oblast. Chorvatské speciální jednotky, operující pod velením Ministerstva pro vnitřní záležitosti, systematicky plenily všechny vesnice Srbské Krajiny. Vše, co mělo nějakou hodnotu, bylo ukradeno a domovy zapáleny. Podle důvěrné zprávy Evropské unie bylo zničeno 73% domů v Srbské Krajině. Trosky domů vypálených chorvatskou armádou byly pokresleny nacistickými symboly. Masakry pokračovaly několik týdnů po pádu Republiky Srbská Krajina a hlídky OSN objevily četné čerstvé neoznačené hroby a skupiny zavražděných civilistů.

Zpráva EU říká: „Důkazy zvěrstev se objevují každý den. Mrtvoly, některé čerstvé, jiné rozložené, jsou hlavně starých lidí. Mnoho bylo střeleno vzadu do hlavy, či podříznuto, další byli znetvořeni... Pokračuje plenění a pálení země Srbské Krajiny.“ Záhřebský Helsinský výbor pro lidská práva prohlásil po návštěvě oblasti: „Doslova všechny vesnice Srbské Krajiny byly zničeny... Ve vesnici blízko města Knin, bylo nalezeno 11 těl a část je zmasakrována takovým způsobem, že nebylo možné rozoznat, zda se jedná o muže, či ženu.“ Mluví OSN Chris Gunnes poznamenal, že pracovníci OSN dále nacházejí těla, z nichž je mnoho bez hlavy. Britský novinář Robert Fisk hlásil vraždy starších Srbů, z nichž byli mnozí spaleni zaživa ve svých domovech. Fisk píše: „U vesnice Golubic našli úředníci OSN rozkládající se pozůstatky pěti lidí...hlava jedné z obětí byla nalezena 150 stop od jejího těla. Jiný tým OSN vyšetřuje zabití muže a ženy ve stejné oblasti, kterým byly znetvořeny uši a

nos.“

Z vítězného projevu chorvatského prezidenta Tudjmana: „Nemůže být žádný návrat k minulosti, k časům kdy Srbové rozšířili rakovinu v srdci Chorvatska, rakovinu, která zničila chorvatskou národní existenci.“ K masovému exodu Srbů se vyjádřil: „Je to jako kdyby tu nikdy nežili... Dokonce neměli ani čas vzít si s sebou své špinavé peníze, nebo jejich špinavé prádlo!“ Americký velvyslanec Peter Galbraith odmítl tvrzení, že Chorvatsko provádělo „etnické čistky“ s prohlášením, že to je něco co dělají pouze Srbové. Podle chorvatského ministra zahraničí Graniče dávali američtí důstojníci rady k řízení operace...a evropští a vojenští odborníci na humanitární pomoc hlásili dodávky amerických zbraní do Chorvatska už dva měsíce před invazí. USA „přímou nebo nepřímou“ vyzbrojily Chorvaty, říká francouzský analytik bezpečnostních služeb Pierre Hassner. Analytici z Janes Information Group říkají, že chorvatští vojáci byli viděni oblečení v amerických uniformách a dopravující americké komunikační vybavení.

Invazí do Krajiny předcházela důkladná průzkumy oblasti CIA a DIA. Podle specialisty na Balkán Ivo Banace byla tato „taktická a bezpečnostní podpora“ zařízení pro chorvatskou armádu. V listopadu 1994 podepsaly Spojené státy a Chorvatsko vojenskou dohodu. Bezprostředně poté spustili američtí agenti bezpečnostních služeb operace soustředěné na jadranský ostrov Brač, ze kterého byl vypuštěn průzkumný letoun. O dva měsíce dříve Pentagon uzavřel smlouvu se soukromou žoldáckou firmou Military Professional Resources Inc. (dále jen MPRI), aby cvičila chorvatskou armádu. Podle chorvatského důstojníka:

„Poradci z MPRI nám přednášeli o taktice a velkých vojenských operacích na úrovni brigád, kterou jsme potřebovali k operaci Bouře, když jsme zabrali Krajinu.“

Chorvatské zdroje uvádí, že americká satelitní špionáž byla k dispozici chorvatské armádě. Po invazi do Srbské Krajiny odměnila USA Chorvatsko smlouvou o „rozšíření existující spolupráce“ mezi MPRI a chorvatskou armádou. Během operace Oluja bylo z deseti měst a 183 vesnic v Srbské Krajině vyhnáno chorvatskou armádou veškeré srbské obyvatelstvo v počtu přibližně půl milionu lidí a o život přitom přišlo na 14 000 srbských civilistů. Bylo také zbouráno na 10 000 domů. V některých případech byly domy vyhozeny do vzduchu i s rodinami uvnitř. Republika Srbská Krajina přestala existovat. Byla doslova vymazána z map...

Na závěr otázka k zamyšlení: Máme právo jen nečinně přihlížet, jak ti, kdo tenkrát z povzdálí fakticky tahali za nitky při páchnání těchto odporných zločinů, všichni ti, kteří by sami skutečně již dávno měli sedět na lavici obžalovaných před mezinárodními tribunály a zodpovídat se navíc rovněž jak z válečné agrese proti Srbsku na jaře 1999, tak i z podpory a spolupráce s UCK-teroristy i narkomafiánskými bossy nyní panujícími v protektorátní lži-republice (kterou protiprávně vyrobili na území tzv. Starého Srbska, tj. srbské provincie Kosovo a Metohije) – jak zkrátka všichni ti teď velkohubě žvaní, ukazují prstem na jednoho z význačných předáků srbského lidu a poučují nás o tom, jak a kdy by tento muž „měl být souzen“ za své „válečné zločiny“?

David Pěcha

den „válečný zločinec“ Karadžić! A to navíc ve stejné době, kdy onen těžce zkoušený, o 15% svého odvěkého území hanebně oloupený a většinou zemí Evropské unie sprostě podvedený srbský národ prožívá nyní co se týče jeho právoplatného území Kosova a Metohije, přesně stejnou potupu, bezpráví a zrady, jakou jsme po Mnichovu prožívali my Čechoslováci před sedmdesáti lety.

Výstižně před několika roky také napsal pan profesor MUDr. Rajko Doleček ve své knize ŽALUJI! (Praha, Futura, 1998; zajímavé výňatky též in: www.sweb.cz/semperor/web/zaluj.htm) tato slova: „Moudrá poučka o tom, že je nutno vylechnout i druhou stranu (audiatur et altera pars), byla Západem při sledování dění v Jugoslávii zcela vyloučena. Když autor navštívil dr. Radovana Karadžiče (1996) a diskutoval s ním o tomto hanebném postoji Západu, politiků i médií, dr. Karadžić mu lakonicky odpověděl: „Je neuvěřitelné, jak nás západní média vylíčila v absolutně jednostranných, tendenčních zprávách – z neznalosti a za peníze.“ Na tomto místě bychom rádi odkázali a doporučili (kromě výše uvedeného titulu) také další, soudobému mainstreamu nepoplatné a neúslužné, skutečně alternativní a kritické informace i argumenty, které je podle našeho názoru zcela nezbytné znát za účelem upřímné snahy o utvoření vyváženého a mediálními manipulacemi (nejen) zaoeánských světovládců nedeformovaného názoru na tematiku „bosenskosrbských genocidních zločinů“, vykonstruovanou morálně nelegitimním (a v podstatě, de facto úslužně pro-americkým) soudním tribunálem ICTY rovněž proti Dr. Radovanu Karadžičovi. Na prvním místě bychom chtěli doporučit vynikající text

výše zmíněného pana prof. MUDr. Rajko Dolečka, který již mnoho let intenzivně a nezaujatě (na rozdíl od mnoha bezejmenných rádoby novinářů či taky-publicistů) sleduje dění okolo Jugoslávie a zejména Srbska. Tento text datovaný 12. prosince 2004 má název „Krátký přehled o podvodech kolem Srebrenic“ a je k dispozici také na www.ksl.wz.cz/srebrenice.htm (nebo v internetovém hledáči na www.seznam.cz). Tento článek je nabitý mnohými šokujícími fakty, která nynější světovládcí nechtějí ani v nejmenším slyšet, dějinnými i politickými, stejně jako četnými odkazy a výstižnými, leč „nepohodlnými“ argumenty (i včetně pozoruhodných západních zdrojů). A týká se věci, již by bylo možno s čistým svědomím a docela klidně podle našeho názoru nazvat pravdu respektujícím příspěvkem k vyvrácení srebrenické lži. Za pozornost stojí také nedávné zveřejnění (v srbském deníku Kurir) šokujícího a skandálního rozhovoru dvou čelních představitelů NATO Javiera Solany a Wesleye Clarka, rozhovoru, který měl původně zůstat utajen. Tato pravá tvář soudobé západní velmocenské zhovadilosti, v ničem se ve skutečnosti nelišící od nacistického pojetí zahraniční politiky, podle nás nepotřebuje jakýchkoliv dalších komentářů. (Viz též internetové stránky Res publica nebo http://publica.cz/index.php?option=com_content&task=view&id=560&Itemid=35 nebo internetový hledáči na www.seznam.cz: „Solana: Měli jsme Srbsko srovnat se zemí!“) Ale abychom se nadále již příliš tematicky neodchylovali od nadpisu našeho příspěvku, jenž se má týkat skutečných (a nikoli těch pouze mediálně vylhaných) etnických čistek či genocidních zločinů z bývalé Jugoslávie,

organizovaně a cíleně spáchaných ovšem nikoli Srby, konečně si nyní připomeňme otrěsné události, od nichž zanedlouho uplyne přesně 13 let a které do evropských dějin barbarství a zla vstoupily jako ostudná „operace Oluja (Bouře)“, jako válečná likvidace celé Republiky Srbská Krajina (RSK) na chorvatsko-bosenském pomezí. Tyto události jistě naše oficiální média počátkem srpna příliš připomínat nechtějí a nebudou. O to více a s tím větší naléhavostí bychom nikdy neměli poslušně zavírat oči nad tím, k jakému strašnému zločinu na srbských obyvatelích, civilistech i dětech žijících v RSK, tenkrát došlo. Tedy bez dlouhých řečí, stručně a stroze: Dne 4. srpna 1995 zahájila letadla NATO bez vyhlášené války útoky proti Republice Srbská Krajina v rámci operace Oluja (Bouře). Letadla NATO kompletně zničila komunikační systémy a především protivzdušnou obranu RSK. Následně v koordinaci s vedením NATO zahájila útok chorvatská armáda. Po eliminaci protivzdušné obrany Srbské Krajiny zahájilo chorvatské letectvo masivní útoky proti městům Srbské Krajiny s cílem vyvolat chaos. V součinnosti s pozemní ofenzivou chorvatské armády toho bylo dosaženo. Silnice byly zablokovány uprchlíky, které ostřelovalo a bombardovalo chorvatské letectvo. K operaci Oluja řízené NATO se následně přidala Bosensko-muslimská armáda, která překročila hranice Srbské Krajiny a odřízla únikové cesty uprchlíkům. Uprchlíci, které obě armády obklíčily, byli zmasakrováni.

V době, kdy chorvatští a muslimští vojáci vypalovali celé vesnice v Srbské Krajíně, prezident USA Clinton vyjádřil porozmění pro invazi a ministr War-

už příliš. Nelze se vyhnout velmi závažnému podezření, že v tom je něco zcela jiného, než poctivý úmysl či dokonce hlas vlastního svědomí. S velkou pravděpodobností zde opět sehrály roli zájmy ekonomické. Proč si ještě nepřilepšit, když vím, že se do nadprůměrně placené politické funkce již ve svém životě asi nikdy nedostanu? Proč toho nevyužít a nenechat se tzv. vykoupiť? Vždyť to stojí jen pár stisknutí hlasovacího tlačítka do povelu nových chlebedárců. To za to přece stojí. Jisté je, že v této věci nic není náhoda a také to, že lze korupční jednání dost těžko přímo dokázat. Pokud budou politické zákulisí ovlivňovat lidi typu lobistů Šloufa a Dalíka nelze očekávat zlepšení naší politické kultury a spíše bude narůstat znechucení občanů politikou, nezájem o dění veřejné či neúčast ve volbách. Toto vše nahrá-

vá těm, kdo se bojí veřejné kontroly svých činů. Přitom nejde o žádné maličkosti. Mnoho občanů si ještě stále velmi málo uvědomuje, že právě v současné době se rozhoduje o opatřeních, která mají zásadně ovlivnit náš život, naši životní úroveň, společenské poměry. Opatření, která vláda chystá v oblasti zdravotnictví, sociální, daňových úprav, církevních restitucí či privatizace mnohamiliardových státních majetků se do značné míry dotkne všech či téměř všech lidí. Jelikož vláda zatím prosazuje tato zásadní opatření bez patřičného dialogu nejen s opozicí, ale především i se širokou veřejností, působí to dosti podezřele. Stejně jako negativní nálepkování ze strany vládních politiků všech těch, kdo dosud mají odvahu jejich činy podrobovat veřejné kritice a nutit je k dialogu. Není divu, že vláda je nervózní. Ve hře jsou velké peníze a vláda má málo času,

aby prosadila přelítí obrovských finančních hodnot do rukou různých privatizátorů. I přeběhlci do tohoto současného klimatu naší politiky vcelku dobře zapadají. Zdá se však, že to u nás se zájmem o věci veřejné našťástí není až tak zlé. Svědčit o tom mohou protestní akce, které se poslední dobou množí. Občané tak jak vidno dosud nerezignovali na své právo požadovat po politických činitelích skládání účtů, plnění slibů a průhlednost jejich činů. Dokud občané budou v tomto směru aktivní, snad se nemusíme bát, že zůstaneme rukojmími politických přeběhlíků a zákulisních manipulátorů jako jsou pánové Dalík nebo Šlouf. Toto bychom si určitě nezasloužili. Myslím, že podobný postoj zaujímá i nemálo voličů současných vládních stran.

M. Pořízek

EVROPSKÝ SOUD: ANO RUDÉ HVĚZDĚ

V Maďarsku fašizoidní antikomunisté prosadili před lety zákaz používat rudou hvězdu. A to až tak absurdně daleko, že problémy s tímto zákonem měl i Heineken, pivovar, který má rudou hvězdu ve svém znaku... Řada lidí byla tak kvůli svému přesvědčení a veřejné prezentaci persekuována, zejména komunisté. V roce 2003 na to doplatil tehdejší místopředseda Strany pracujících Attila Vajnai Budapest, měl připevněnou rudou hvězdu na klopě. Případ se dostal až k Evropskému soudu a ten rozhodl jednoznačně: ANO rudé hvězdě.

Maďarští komunisté tak směji používat symbol rudé hvězdy. Podle úterního rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva nemají úřady země právo zakázat nošení tohoto symbolu. Jeho zákaz by byl "zužováním limitů pro svobodu vyjadřování," dodal tribunál. Podle štrasburského tribunálu je maďarský zákon o "symbolech totality" zjednodušující, protože nebere v úvahu význam symbolu rudé hvězdy jako je boj pracujících za spravedlivější společnost.

FIDEL CASTRO: ŠTVANICE NA SPORTOVCE

Zakrátko začnou Olympijské hry v Číně. Před několika dny jsem psal o našem baseballovém družstvu. Říkal jsem, že naši atleti procházejí těžkou zkouškou a že to nejsou oni, kdo si zaslouží největší kritiku, pokud něco nevyjde. Ocenil jsem jejich kvality a vlastenectví. Byli deprimováni kritikami z Kuby. Pak jsem slyšel, že jsou pozitivně naladěni, naučili se zvládat kořeněná korejská jídla hůlkami ve východoasijském stylu, 26. července nám zaslali zvučné, vlastenecké poselství. Nepochybně se shostí těžké zkoušky se ctí.

Mají však stejné podmínky jako týmy bohatých velmocí, např. Spojených států či Japonska, které budou soupeři Kuby? První z nich má téměř třicetkrát více obyvatel, druhá alespoň jedenáctkrát víc, neprožívají ekonomickou blokádu a obě disponují nesmírným bohatstvím. Nikdo jim atlety nekrade ani neodlákává.

Japonsko nařídilo svým profesionálům aby se připojili k olympijskému týmu a oni to musejí udělat, protože tak rozhodli jejich majitelé. Není to věc atletů, ti byli přeměněni ve zboží.

Spojené státy si v předvečer Olympiády za své žoldácké peníze koupily Alexeie Ramíreze (pozn.: hráče baseballu), úspěšnou jedničku kubánské Národní série 2007. Manažer týmu, který ho získal, se chlubí, že neví, na kterou metu ho postaví, protože je dobře trénovaný na všechny. Podrobnosti o průběhu tohoto kšeftování a o přesunech peněz šířené kabelogramy, jsou odpudivé. Předtím, zasévající nejistotu a nedůvěru, si koupili nejslibnějšího nadhazovače Pinaru del Río, Josého Ariela Contrerasa.

V kanadském Edmontonu

přišla před zahájením utkání s týmem hostitelské země na XXIII. Světovém juniorském šampionátu v baseballu zpráva, že zmizel druhý nejlepší nadhazovač, levák Noel Arguelles, a shortstop José Antonio Iglesias s průměrem odpalů nad 500. Místo zaujal statečný pinareský juniorský nadhazovač Julio Alfredo Martínez Wong. Měl za sebou osm směn s jedním outem, hráče na metě a vypadal vyčerpaně. V bullpenu se odhodlaně rozcvičoval Joan Socarrás Maya s pokynem, být připraven jít do akce. Esteban Lombillo, energický a schopný šéf juniorského týmu Kuby už byl u boxu. Julio Alfredo v návahu hrdošti trval na tom, že bude dál nadhazovat: „Já to dohrajū.“ vykřikl. Lombillo, stejně rozhořčený zbabělou zradou jako on, ho pochočil a spolehl se na něj.

Julio Alfredo vložil do hry duši... a zajistil vítězství pro Kubu. Edmonton se proměnil ve smetiště. O kubánské atlety se starali špatně. (Edmonton) má výsadu být každoročně hostitelem šampionátu. Měli bychom se zamyslet, zda stojí účast na něm zato.

Na akci nebyl vyslán ani zástupce kubánského tisku. O všem se dozvídáme neoficiálními cestami.

Čestní kubánští atleti, členové olympijského baseballového týmu, o které se skvěle starali korejští hostitelé a ještě lépe se o ně postarají v Číně, budou muset soutěžit ve znevýhodněných podmínkách, jak jsem již vysvětloval. Ať bude výsledek jakýkoli, oni vědí, že podstatná je pro nás jejich čestnost a statečnost, kterou do boje vložili.

K imperialistickým útokům však nedochází jen v baseballu. Před několika měsíci se část mužského fotbalového družstva nechala svést, zběhla ve Spojených státech a snížila vyhlídky Kuby v tomto sportu na mezinárodním poli. Podplacena byla i olympijská atletka – judistka, téměř jistá zlatá medailistka. Tím, že si

koupili naše atlety, připravili nás o pět jistých zlatých olympijských medailí v boxu. Tato loupež mozků, svalů, kostí je troubením polnice proti Kubě. Z čeho pramení strach bohatých a mocných z našeho malého, blokádou sužovaného ostrova? Leinier Domínguez bojuje ve Švýcarsku v jednom

z nejvýznamnějších mezinárodních šachových turnajů.

Na Olympijských hrách, které budou zahájeny 8.srpna, se naši atleti v různých disciplínách utkají o zlato čestněji než kdykoli předtím a náš lid se bude z jejich medailí radovat, jako nikdy předtím. Pak si fanatici vzpomenou na zrádce.

NATO A GENOCIDNÍ OPERACE OLUJA

Před třinácti lety byla zahájena zločinná válečná akce s cílem likvidace Republiky Srbská Krajina. V souvislosti s nedávným a establishmenty USA i EU fakticky iniciovaným zatčením a uvězněním někdejšího čelního představitele bosenských Srbů Radovana Karadžiče, jsou opět naše provládní média zahlcena jednostrannou, tendenční a nevyváženou propagandou, připomínající dílem krvavý horor, dílem špičkově propracovanou „black propagandu“ z poloviny devadesátých let o „zlých Srbech a hodných ne-Srbech“, o „genocidě a etnických čistkách spáchaných (téměř výhradně) zločinnými Srby“, apod. Pan Goebbels by měl z těchto mistrovských manipulací jistě oprávněnou radost. Jeden z někdejších předních amerických odborníků CIA na „informační válku“ Joseph Smith jednou velmi výmluvně uvedl: „Říkat jen o někom, že je zlý, to jsou kecy.“

Avšak spáchat skutečné zločiny a pak je házet na vrub těm, koho je třeba zdiskreditovat, to je to pravé.“ Západní státy již léta vedou přesně takovou špinavou válku lži proti srbskému národu. A tak nyní

skuteční zločinci, dosud pyšně sedící bez sebemenší známky studu v uhlazených kravatách či kostýmech za stoly nejmocnějších institucí USA, NATO i EU, ti, kteří za pomocí svých muslimských, ustašovsko-chorvatských a jiných spojenců nejprve celou Jugoslávii pomáhali rozbit a čtyři roky ji topit v krvi, ti, kteří o několik let později pak bombardovali a pustošili mírumilovně Srbsko, shodili na

tuto krásnou zemi více než 22 tisíc tun bomb, v důsledku toho zmrazili tisíce a zavraždili okolo pěti tisíc civilistů včetně malých dětí, přičemž se neštíteli používat dokonce mezinárodně zakázané tříštivé, kazetové i DU-bomby s ochuzeným uranem(!), tak tito váleční vrazi jako Solana, Albrightová, Clark a spol. nám dnes budou kázat o tom, jak je to „skvělé“, že byl dopa-